

A Fővárosi Ítéltábla a Bihari Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Bihari Krisztina ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Vékony Gabriella Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Vékony Gabriella ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt a Fővárosi Törvényszék előtt folyamatba tett perében, 2018.évi július hó 17.napján 10.G.43.309/2017/18. sorszám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 19.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes jogelődje 2008. augusztus 22. napján deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek gépjármű finanszírozására. A kölcsön összegét forintban 1.616.121,-Ft, devizában 11.241.02 CHF összegben határozták meg.

A kölcsönszerződés egyedi feltételeinek II. pontjában a felek rögzítették, hogy külföldi devizanem választása esetén a felperes tudomásul veszi és elfogadja, hogy az árfolyamok változása miatt a hátralévő tőkeösszeg és a törlesztőrészletek változhatnak, és a változások kockázatát magára vállalja.

A kölcsönszerződés III. pontjában a felperes elismerte és az aláírásával nyugtázta, hogy az általános szerződési feltételeket megismerte, azokat magára nézve kötelezőnek ismerte el, és tudomásul vette, hogy azok a kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képezik.

Az általános szerződési feltételek 8. pontja szerint külföldi deviza alapú konstrukció választása esetén a forintban kifejezett tőkeösszeg a szerződés időtartama alatt a forint és a külföldi deviza közti, OTP Bank Nyrt. által naponta meghatározott deviza árfolyamváltozásoknak megfelelően változik az ÁSZF-ban és az Üzletszabályzatban meghatározottak szerint. A forintban kifejezett tőkeösszeg, valamint következésképpen a jövőben esedékes törlesztőrészletek összege a forint és az ügyfél által választott külföldi deviza közti árfolyamváltozásoknak megfelelően újrakalkulálásra kerülnek. A hátralévő tőke növekszik a forint leértékelődése esetén és csökken a külföldi devizával szembeni felértékelődése esetén.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a szerződés részleges, a II. pont azon szövegrészére kiterjedő érvénytelenségét, miszerint a hátralévő tőkeösszeg és törlesztőrészletek változhatnak és a változások kockázatát magára vállalja, továbbá az ÁSZF 8. pontjának azon szövegrésze érvénytelenségét, amely szerint a hátralévő tőke növekszik a forint

leértékelése esetén és csökken a külföldi devizával szembeni felértékelődése esetén. Kérte a részlegesen érvénytelen szerződési feltételek elhagyását.

A keresetét azzal indokolta, hogy az általa támadott szerződési feltételek kockázat telepítésnek minősülnek és nem kockázatafeltáró nyilatkozatnak, nem tartalmazzák az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztőrészletre, ezért a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. tv. (rHpt.) 203. § (6) és (7) bekezdéseibe ütköznek, így a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (rPtk.) 200. § (2) bekezdése alapján semmisek.

Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a támadott szerződési feltételek az rPtk. 209. § (1) és (4) bekezdése szerint tisztességtelenek, és a 93/13. EK Irányelv és a 2008/48 EK irányelv rendelkezéseibe ütköznek.

Azt állította, hogy az alperes jogelődje sem a szerződéskötést megelőzően, sem a szerződésben nem tájékoztatta a jogügylet kockázatairól, ezért az árfolyamkülönbözet megfizetésére nem kötelezhető. Arra hivatkozott, hogy a fogyasztónak világos tájékoztatást kell kapnia arról, hogy a deviza alapú kölcsönszerződés aláírásával bizonyos mértékű árfolyamkockázatot vállal, amely gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat. A banknak fel kell hívnia a figyelmet az átváltási árfolyam lehetséges változásaira és a devizában felvett kölcsönrel összefüggő kockázatokra, különösen, ha a kölcsönt felvevő fogyasztó nem ebben a pénznemben kapja a jövedelmét. Előadta, hogy a bank nem bocsátotta a rendelkezésére azokat a bank számára rendelkezésre álló információkat, amelyek ismerete elengedhetetlen lett volna a megalapozott üzleti döntés meghozatalához.

Kifejtette, hogy a részleges érvénytelenség jogkövetkezménye, hogy az árfolyamkülönbözet figyelmen kívül hagyásával kell elszámolni és csatolta az általa készített számítást.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (rPp.) 157. § a) és 130. § (1) bekezdésének b) pontjára, továbbá a 2014. évi XL. tv. (DH2 tv.) 37. § és 39. §-aira hivatkozással.

Érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Azzal védekezett, hogy a felperes maga választotta a CHF alapú finanszírozást. Állította, hogy a jogelődje határozottan felhívta a felperes figyelmét az e finanszírozásból eredő lehetséges kockázatra és részletes írásbeli tájékoztatást is nyújtott a részére az árfolyamváltozással kapcsolatban. Arra is hivatkozott, hogy elvárható a fogyasztótól, hogy a nagy összegű és hosszabb távra szóló ügylet jellegéhez, nagyságrendjéhez, a vállalt kockázat mértékéhez igazodóan tájékozódjon a szerződés megkötése előtt. A szerződési feltételeket tartalmazó okiratot az átlagfogyasztótól elvárható gondossággal át kell tanulmányoznia, és ha a szerződésben olyan rendelkezéseket észlel, amelyeket nem ért, megfelelő magyarázatot igényelhet, szükség esetén határidőt kérhet a szerződés áttanulmányozásához és adott esetben igénybe veheti jogban jártas szakértő közreműködését. Lényegesnek tartotta, hogy a szerződéskötés időpontjában már széleskörben elterjedt a deviza alapú finanszírozás és köztudomású volt, hogy devizában nyilvántartott, de forintban teljesítendő szolgáltatásról van szó, amelynél a törlesztőrészletek mértékét befolyásolhatja az árfolyam- illetve kamatváltozás.

Vitatta a felperes által előterjesztett elszámolást és előadta, hogy a DH2 törvény 38. § (6) bekezdésének b) pontja alapján teljesítette az elszámolási kötelezettségét, az elszámolás felülvizsgált, ezért már nem vitatható.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000,- forint perköltséget.

Az alperes per megszüntetése iránti kérelmét nem találta alaposnak, mert úgy ítélte meg, hogy a felperes a DH2 tv. 37. § és 39. § szerinti kötelezettségének eleget tett.

A keresetet érdemben vizsgálva megállapította, hogy a felperes maga választotta a CHF alapú finanszírozást, és az abból eredő lehetséges kockázatra az alperes jogelődje az egyedi feltételek II. pontjában határozottan felhívta a figyelmét. Rámutatott arra is, hogy emellett a bank a kölcsönszerződés általános szerződési feltételeinek 8. pontjában részletes írásbeli tájékoztatást is nyújtott a hátralévő tőkeösszeg és törlesztőrészletek árfolyamváltozásból eredő változására vonatkozóan. Kiemelte, hogy a felperes az aláírásával nyugtázta, hogy a kölcsönszerződés általános szerződési feltételeit megismerte, azokat magára nézve kötelezőnek fogadta el, és tudomásul vette, hogy azok a kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képezik. Azt is értékelte, hogy a kölcsönszerződés általános szerződési feltételeinek 33. pontja értelmében a felek a hitelszerződést annak átolvasása és megértése után, mint akaratukkal mindenben egyezőt a kölcsönszerződés egyedi feltételeiben jelölt napon jóváhagyólag írták alá.

Osztotta az alperes azon álláspontját, hogy a szerződés megkötése során a fogyasztótól a jóhiszeműség és tisztesség követelményei alapján elvárható, hogy a nagy összegű és hosszabb távra szóló ügylet jellegéhez, nagyságrendjéhez, a vállalt kockázat mértékéhez igazodóan tájékozódjon a szerződés megkötése előtt, és a szerződési feltételeket tartalmazó okiratot az átlagfogyasztótól elvárható gondossággal áttanulmányozza, továbbá - ha a szerződésben olyan rendelkezéseket észlel, amelyeket nem ért - megfelelő magyarázatot igényeljen.

Azzal az alperesi előadással is egyetértett, hogy a szerződéskötés időpontjában széleskörben elterjedt a deviza alapú finanszírozás, és köztudomású volt, hogy a devizában nyilvántartott, de forintban teljesítendő szolgáltatásnál a törlesztőrészletek mértékét befolyásolhatja az árfolyamváltozás.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával a szerződés érvénytelenségének a megállapítását, másodlagosan a tényállás feltáratlansága miatt az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a 2/2014 PJE határozat 1. pontja szerint kockázatfeltáró nyilatkozat hiányában a szerződés részben vagy egészében érvénytelen. Előadta, hogy a szerződés II. pontja nem minősül kockázatfeltáró nyilatkozatnak, mert abból nem állapítható meg a kockázatfeltárás tartalma és nem felel meg az rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdéseiben foglaltaknak. Tisztességtelennek ítélte a kikötést arra hivatkozva is, hogy az nem érthető és nem világos, továbbá egyoldalúan és indokolatlanul a fogyasztó hátrányára állapít meg kötelezettséget. (rHpt. 209. § (1) és (4) bek.)

Állította, hogy az ÁSZF 8. pontja nem vált a szerződés részévé, illetve, ha igen, akkor az rHpt. 203. § (6) és (7) bekezdései, valamint 209. § (1) és (4) bekezdései alapján érvénytelen. Kérte figyelembe venni a Fővárosi Ítélet tábla 5.Pf.20.951/2017/II. sz. részítéletében foglaltakat.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság megsértette az rPp. 164. § (4) bekezdésében foglaltakat is, mert a bizonyítási terhet jogellenesen megfordította és nem az alperest kötelezte a bizonyításra az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás megtörténtéről és tartalmáról.

Úgy vélte, hogy az elsőfokú ítélet sérti a 93/13 EKG Irányelv és a 2008/48 EK Irányelv rendelkezéseit is.

A 2/2014 PJE határozat 1. pontjához fűzött indokolásból azt a következtetést vonta le, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozó szabályokat a szerződés egyedi részében kellett volna feltüntetni.

Utalt az Európai Unió Bíróságának (EuB) C-51/2017 számú ügyben hozott ítélete 76. pontjában foglalt azon megállapításra, hogy a szerződés megkötése előtt időben nyújtott tájékoztatás alapvető jelentőségű a fogyasztó számára.

Idézte a C-51/2017 számú ítélet 74-75. és 78. pontjait is, és előadta, hogy az egyedi kölcsönszerződés II. pontja és az ÁSZF 8. pontja nem felel meg az EuB ítéletében foglaltaknak, mert nem tartalmazza, hogy a forint súlyos leértékelődése és a külföldi kamatlábak emelkedése a lízingdíjakra milyen hatást gyakorolt.

Megítélése szerint a perben képviselt álláspontját alátámasztja a Győri Ítéltábla Pf.III.20.259/2017 számú ügyben hozott végzésének indokolása is.

A hatályon kívül helyezés iránti - a fellebbezési tárgyaláson kiegészített - kérelmében a tényállás feltáratlanságára hivatkozott. Súlyos eljárási szabálysértésnek ítélte, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg személyesen a felperest, továbbá, hogy az rPp. 163. § (3) bekezdésének megsértésével, figyelmeztetés nélkül alapozta köztudomású tényre az ítéletét.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bírósága bizonyítékok megfelelő mérlegelését követően hozta meg megalapozott döntését, és az ítéletét megfelelően megindokolta.

A fellebbezés nem alapos.

Mivel a felperes a fellebbezésében az ítélet hatályon kívül helyezését is indítványozta, az ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes által megjelölt alábbi okok indokolják-e az ítélet hatályon kívül helyezését.

1. A felperes súlyos eljárási szabálysértésnek ítélte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás körében nem hallgatta meg személyesen a felperest.

Az ítéltábla rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság a 2018. július 10. napjára kitűzött tárgyalására a felperes jogi képviselőjének indítványára személyes megjelenési kötelezettséggel idézte a felperest. A felperes az idézést 2018. május 14. napján személyesen vette át. Ennek ellenére a tárgyaláson nem jelent meg és a távollétét sem mentette ki.

A felperes távolléte olyan mulasztás, amelynek a következményeit neki kell viselnie. Az elsőfokú bíróságnak ezért e mulasztást követően nem volt kötelezettsége az ismételt idézése.

2. A felperes az rPp. 163. § (3) bekezdésének a megsértésére is hivatkozott, előadva, hogy az elsőfokú bíróság figyelmeztetés nélkül köztudomásúnak fogadta el a devizahitelek árfolyamkockázatának ismeretét.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában megállapította, hogy a szerződéskötés időpontjában széleskörben elterjedt a deviza alapú finanszírozás és köztudomásúnak volt mondható, hogy ez esetben devizában nyilvántartott, de forintban teljesítendő szolgáltatásról van szó, amely esetben a törlesztőrészletek mértékét befolyásolhatja az árfolyam, illetve kamatváltozás. Az ítéletét azonban nem erre a megállapításra alapozta. A megállapítást a fogyasztó (felperes) szerződés megkötése során tanúsított magatartása, tájékozódási kötelezettsége körében tette, rámutatva arra, hogy a

devizaalapú hitelek elterjedésének időszakában a felperest az átlagfogyasztótól elvárt milyen gondossági kötelezettség terhelte.

3. Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta és a tényállást helyesen állapította meg. További bizonyítás nem volt indokolt, ezért a tényállás feltáratlansága sem állapítható meg.

Az érdemi felülbírálat során az ítéletábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte. Az ítéletábla az elsőfokú bíróság jogi következtetésével és a meghozott döntéssel maradéktalanul, annak indokaira is kiterjedően egyetértett. Az ott kifejtetteket ezért megismételni nem kívánja, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel mindössze az alábbiakat emeli ki.

1. A felperes vitatta, hogy az ÁSZF a szerződés részévé vált.

Az rPtk. 205/B.§ (1) bekezdése értelmében az általános szerződési feltétel csak akkor válik a szerződés részévé, ha alkalmazója lehetővé tette, hogy a másik fél annak tartalmát megismerje, és ha azt a másik fél kifejezetten, vagy ráutaló magatartással elfogadta.

A felperes által aláírt, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt szerződés III. pontjában a felperes elismerte, hogy az ÁSZF-t átvette, megismerte, s az abban foglaltakat magára nézve kötelezőnek ismeri el. Ezen felül aláírásával ellátta az ÁSZ minden oldalát, amely alátámasztja a szerződés III. pontjában tett nyilatkozatát.

Ezért az ÁSZF, és így annak 8. pontja a szerződés részét képezi.

2. A felperes arra is hivatkozott, hogy az árfolyamkockázatról nem kapott megfelelő tájékoztatást. Azt is sérelmezte, hogy a tájékoztatást nem az egyedi szerződés tartalmazta, illetve, hogy a tájékoztatás nem a szerződéskötést megelőzően történt.

Tény, hogy a perbeli esetben nem készült külön kockázatfeltáró nyilatkozat, azonban ennek hiánya nem eredményezi a szerződés érvénytelenségét, mert azt sem az rPtk., sem az rHpt. nem szankcionálja ekként.

A felperes által hivatkozott 2/2014 PJE határozat sem a kockázatfeltáró nyilatkozat hiányhoz, hanem a nem megfelelő tájékoztatáshoz vagy a tájékoztatás elmaradásához fűzi tisztességtelenség okán a szerződés részleges vagy teljes érvénytelenségét. Az EuB sem úgy értelmezi úgy a 93/13 Irányelv rendelkezéseit, hogy a külön kockázatfeltáró nyilatkozat hiánya önmagában tisztességtelenség megállapítására ad alapot.

A külön kockázatfeltáró nyilatkozat hiánya csupán annyit jelent, az egyedi szerződés és az annak elválaszthatatlan részét képező üzletszabályzat, ÁSZF rendelkezései, valamint a szerződéskötéskor a pénzügyi intézmény által a fogyasztónak adott tájékoztatás alapján kell vizsgálni, hogy az észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó számára felismerhető volt-e az, hogy az árfolyamváltozás a szerződés ténylegesen fennálló kockázata, amely teljes mértékben őt terheli, annak reá nézve kedvezőtlen hatása korlát nélküli.

Alapítván hivatkozott arra is a felperes, hogy az árfolyamkockázatra vonatkozóan nincs tájékoztatás az egyedi szerződésben. Az egyedi szerződés II. pontja ugyanis egyértelműen utal az árfolyam változásának lehetőségére és annak viselését az adósra hárítja.

Az ítélet táblája megítélése szerint az alperes jogelődje által adott tájékoztatás tartalma megfelel a 93/13 Irányelv 4. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak is.

Az EuB a C-51/17 számú ügyben (ítélet 75. pont) úgy foglalt állást, hogy a kölcsönfelvevőnek világos tájékoztatást kell kapnia arról, hogy a devizaalapú kölcsönszerződés aláírásával bizonyos mértékű kockázatot vállal, amely gazdaságilag nehezen viselhetővé válhat, amennyiben az a pénznem, amelyben a jövedelmét kapja, leértékelődik azon devizához képest, amelyben a kölcsönt nyújtották. A banknak fel kell hívnia a figyelmet az átváltási árfolyam lehetséges változásaira és a devizában felvett kölcsönrel összefüggő kockázatokra.

A felperes által hivatkozott döntésében a Győri Ítélet táblája azért ítélte tisztességtelennek a támadott kikötéseket, mert a devizakonstrukcióval kapcsolatos árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezések egymástól elszigetelten, az üzletszabályzat különböző rendelkezéseiben szerepeltek, és az elkülönült rendelkezésekből nem tűnt ki egyértelműen, hogy a forint gyengülése esetén a fogyasztó fizetési kötelezettsége korlát nélkül növekszik. Ezért megállapította a tájékoztatás hiányosságát (nem egyértelmű és nem világos tájékoztatás).

A jelen ügyben azonban a szerződés II. pontja és az ÁSZF 8. pontja az Irányelv és az EuB követelményeinek megfelel. Az azokban foglaltak alapján egyértelműen megállapítható, hogy a havi törlesztőrészlet összege az árfolyam változása miatt változhat a futamidő során. A bank világos, jól érthető és egyértelmű tájékoztatást adott arról, hogy a hátralévő tőke növekszik a forint leértékelődése esetén és csökken a külföldi devizával szembeni felértékelődése esetén. A felperes tudomásul vette és elfogadta, hogy az árfolyamok változása miatt a hátralévő tőkeösszeg és a törlesztőrészletek változhatnak, és a változások kockázatát magára vállalta.

A fentiek alapján egyértelmű kellett legyen a felperes számára, hogy az árfolyam változásából eredő kockázat fennáll, és annak kedvezőtlen irányú változása terheit kizárólag ő köteles viselni.

A Kúria 6/2013. számú Polgári jogegységi határozat 3. pontjában részletezettek szerint a tájékoztatási kötelezettség nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás várható irányára, előre nem látható mértékére, a kockázat reális voltára, valószínűségére. Ilyen tartalmú tájékoztatási kötelezettséget az EuB sem vár el a szolgáltatóktól.

A felperes vitatta továbbá, hogy az árfolyamkockázatról megfelelő időben kapott tájékoztatást.

A felperes által aláírt ÁSZF 33. pontja tényként rögzíti, hogy a felperes az ÁSZF tartalmáról részletes tájékoztatást kapott. Ez alátámasztja az alperes azon állítását, hogy a szerződéskötést megelőzően a felperes rendelkezésére bocsátotta a később aláírt dokumentumokat.

A felperes a szerződéskötés körülményeinek (a tájékoztatás tartalma, időpontja) feltárására indítványozta tanúként meghallgatni a szerződéskötéskor eljáró ügyintézőt. Jogi képviselője kérte továbbá a felperes személyes meghallgatását.

A felperes azonban az elsőfokú bíróság személyes megjelenési kötelezettséggel történő idézése ellenére nem jelent meg a tárgyaláson. Erre hivatkozással a felperes jogi képviselője az ügyintéző meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát visszavonta.

Így a felperes az okiratban rögzítettekkel szemben az állításait nem tudta bizonyítani.

Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyezően megállapította, hogy a szerződés II. pontja és az ÁSZF 8. pontja nem ütközik az rPtk. 203. § (6) és (7) bekezdésébe és 209. § (4) bekezdésébe.

3. Nem érvénytelenek ezek a kikötések továbbá az rPtk. 290. § (1) bekezdése alapján sem, mert nem állapítják meg a szerződő felek szerződésből eredő jogait a tisztesség és a jóhiszeműség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a felperes hátrányára.

A szerződésbe foglalt és a felperes által az aláírásával igazoltan megismert tájékoztatásokkal az alperes bizonyította, hogy az árfolyamváltozással járó kockázatról, annak következményeiről és a következmények viseléséről a felperest a jogelődje tájékoztatta.

Ezzel a tájékoztatással szemben a felperesnek lehetősége lett volna bizonyítani, hogy a banktól az árfolyamkockázatot illetően a szerződéses tartalommal ellentétes tájékoztatást kapott. Az elsőfokú eljárás során azonban ezt sem igazolta.

Az elsőfokú bíróság ezért nem sértette meg az rPp. 164. § (4) bekezdésében foglaltakat, a bizonyítás terhét ugyanis nem fordította meg.

4. A felperes további hivatkozása az volt, hogy az elsőfokú bíróság nem alkalmazta a 93/13 EGK Irányelv és a 2008/48 EK Irányelv rendelkezéseit.

A 2008/48/EK Irányelvet 2008.április 23. napján fogadta az Európai Parlament és a Tanács. A perbeli kölcsönszerződés megkötésére 2008. augusztus 22. napján került sor. A tagállamok számára az irányelvnek megfelelő rendelkezések elfogadásának határideje 2010. június 11. napja volt. Ezen uniós jogi aktusnak való megfelelést Magyarországon a fogyasztóknak nyújtott hitelekéről szóló 2009.évi CLXII.tv. (Fnyhtv.) szolgálta. Az e tv. hatálybalépését megelőzően megkötött kölcsönszerződés tekintetében indult jogvita eldöntésére az irányelv rendelkezései nem irányadóak.

Alaptalanul hivatkozott a felperes a 93/13. EGK irányelv rendelkezéseinek a megsértésére is, mert a Kúria a 2/2014. PJE határozatában az irányelvben foglaltakat figyelembe véve adott a bíróságok számára iránymutatást arról, hogy milyen szempontok szerint kell döntenie a bíróságnak abban az általános szerződési feltétel tisztességtelenségének a kérdésében. E szempontokat az elsőfokú bíróság figyelembe vette.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezése nem vezetett eredményre a felperes viseli az általa megfizetett fellebbezési illetéket, továbbá az rPp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján - figyelemmel arra, hogy az alperes jogi képviselője a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg - bruttó 20.000 forint összegű ügyvédi munkadíjat.

Győr, 2019. január 17.

Dr.Havasiné dr.Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr.Molnár Andrea sk.
előadó bíró

Dr.Vass Mária sk.
bíró

